

ikke nægtes, at der er et naturligt Misforhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, saaledes som vi saa udmærket godt kender det fra Fortiden, men man kan ikke stærkt nok understrege, at Arbejdere og Arbejdsgivere har betydningsfulde fælles Interesser. Virksomhederne skal dog holdes i Gang af Hensyn til begge Parter, og her gælder det efter min Opfattelse om, at Arbejdsgiverne forstaar Tidens Aand og det psykologiske Øjeblik, der nu er inde til at skabe et nyt Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Ærede Medlemmer vil sikkert give mig Ret i, at der i det gamle Laugshaandværk var en stor Værdi i dette, at Lærlingen og Svenden levede hos sin Mester ligesom et Medlem af Familien, hvilket gav ham Interesse for Virksomheden samtidig med, at han havde et Haab om selv en Gang at blive Mester. Det er ikke til at genskabe, men det væsentlige i det kan genskabes: Troen paa, at den personlige Interesse og den personlige Dygtighed hos Arbejderen kan komme den Bedrift til gode, hvori han arbejder, og derigennem ham selv. Det er denne Psykologi, som skal erstatte den, der nu er den herskende. Det er Arbejdsgivernes Opgave at finde Formen — jeg hænger mig ikke i Ord, jeg er ligeglad med, hvad man kalder det, det er *Tingen*, der interesserer mig — for en Samvirken, ved hvilken Arbejdsgiverne i smaa og store Bedrifter kan faa vakt Arbejderklassens stærke Lyst til at vise, hvad den duer til i enhver Bedrift, i hvilken Arbejderen tjener sit Brød. Det er at behandle den danske Arbejderklasse som Brakmark at sætte Arbejderen som en Maskine ved Siden af en Maskine. Det er Tidens Opgave i Industri og Haandværk at forløse den personlige Dygtighed, Arbejdsevne og Initiativ hos hver enkelt Arbejder, og hvis man finder en Form, under hvilken man saaledes kan suge til sig al den Dygtighed, Arbejderklassen sidder inde med, til bedre Teknik, bedre Organisation og forhøjet Interesse, skal man faa at se, at saa er det Land, der har den bedst oplyste Arbejderklasse, ogsaa i Stand til at konkurrere paa Verdensmarkedet med Hensyn til Industrien.

Her var en Opgave for en Regering, som havde Initiativet, her var en Opgave

for et konservativt Folkeparti, hvis dette Parti er et politisk Udtryk for de bymæssige Erhverv.

Nu er det muligt — det tør jeg ikke sige noget om —, at det konservative Folkepartis Støtte er forbi. Der er jo Ting, der tyder paa, at den synger paa sit sidste Vers; i hvert Fald har vi jo set, at Udvalget angaaende Ministrenes Bierhverv i Gaar gav Ministeriet et tydeligt og klart Mistillidsvotum, idet et Flertal af tre Partier underkendte de Forudsætninger, hvorunder de nuværende Ministre har tiltraadt deres Embede, og det er min Tro, at dette Mistillidsvotum, som jeg har læst i Dag, er et Udtryk for Folkets Dom i denne Sag. Alle anstændigt tænkende og følede Mennesker nærer den dybeste Ringeagt for et Ministerium, hvis Medlemmer i en Nedskærings-tid mod Lovens Aand og Bogstav kæmper som vilde Dyr for at bevare deres Bierhverv. Derfor er det nu Tid til Handling for den højtærede Statsminister, og den Handling, Folket venter paa i dette Øjeblik, det er Ministeriet Madsen-Mygdals Bortskæring.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Det ærede Medlem kom i sin Indledning ind paa at hylde Radiofonien som det store og gode Opdragelsesmiddel, den er blevet. Det glædede mig i og for sig, men jeg mindes, at da Radiofonien var i sin Barndom, og Rigsdagen havde bedt Professor P. O. Pedersen om at holde et Foredrag om Radiofonien og vise Rigsdagens Medlemmer hele denne store nye Opfindelse, var det ærede Medlem, medens de øvrige Medlemmer stille lyttede til og ventede paa, hvad der vilde komme, straks rede med sin Kritik, idet han udbrød: Hvad skal hele denne Forestilling til, det kan jo aldrig faa praktisk Betydning! Det glæder mig for saa vidt, at en Omvendelse kan finde saa hurtigt Sted, thi naar det ærede Medlem kan lære noget paa det Felt, haaber jeg ogsaa, han kan lære noget paa mange af de Felter, hvor han nu kom med en ganske ufyldstgørende Kritik.